

ĪDOMUS RIKĒS ANTRADIENIS

Louise Windfeldt ir Katrine Clante

LYGIŲ TEISIŲ MINISTRĒ

Ligestilling

Įdomus Rikės antradienis

© Louise Windfeldt (tekstas) ir Katrine Clante (ilustracijos).

Viršelio iliustracija: Katrine Clante

Grafinis apipavidalinimas: Michaila C. Bendixen

Elektroninė versija:

ISBN 978-87-92142-15-3

Parengta Lygių teisių ministrės užsakymu
ir nemokamai išdalyta Danijos darželiuose.

Lygių teisių ministrė

Holmens Kanal

1060 København K

Knygelė patalpinta Lygių teisių ministrės
internetinėje svetainėje www.lige.dk

Šią knygėlę kopijuoti galima tik pagal

1995 m. birželio 14 d. įstatymo dėl autorinių teisių taisyklės ir vėlesnes jų pataisas.

ĮDOMUS RIKĖS ANTRADIENIS

Ši knygelė buvo sudaryta Lygių teisių ministrės užsakymu,
siekiant pradėti diskusiją apie lyčių vaidmenis
ir lygias lyčių galimybes vaikų darželiuose

LYGIŲ TEISIŲ MINISTRĖ

Ligestilling

„Labas rytas!“, - šaukia Tėtis Rikei. Ji guli princesės lovelėje, savo kambaryje, bute, kuris yra Karaliaus gatvėje. Ne, jos ten nėra. Tačiau ji šito dar nežino, nes vis dar yra kietai įmigusi.

„Labas rytas!“, - sušunka Tėtis dar kartelį, jau kiek garsiau. Ir dabar jau šis tas vyksta – mieguista Rikė apsiverčia ant šono. Oi, ji guli ant kažkokio kieto ir duriančio daikto. Ji ištiesia ranką, kad pačiuotinėtų, kas ten guli. Lenktyninis automobilis. Automobilio galas papuoštas madinga puošmena, būtent ant jo Rikė ir gulėjo. Rikės šeima viską puikiai išmano apie automobilius, tačiau ji pati niekad nėra turėjusi žaislinės mašinytės.

Ji vis dar sėdi su mašinyte rankoje, kai pastebi, kad ant visko aplink ją yra Žmogus-Voras – ant antklodės užvalkalo, ant pagalvės ir ant paklodės. Ir netgi ant jos pižamos, nors šiaip Rikė visada miega su naktiniais. Ir kur jos lovos užuolaidėlė su rožinėm gėlytėm?

Ant grindų guli didžiulė dėžė, pilna žaislinių mašinyčių, o aplink lovą nusidriekusi lenktyninių automobilių trasa. „Iš kur visa tai?“, - suka galvą Rikė.

Ji kaip tik norėjo išbandyti, ar mašinytė važiuos trasa, kai Tėtis sušuko iš virtuvės: „Pusryčiai ant stalo! Nepamiršk, kad tau šiandien išvyka su darželiu.“

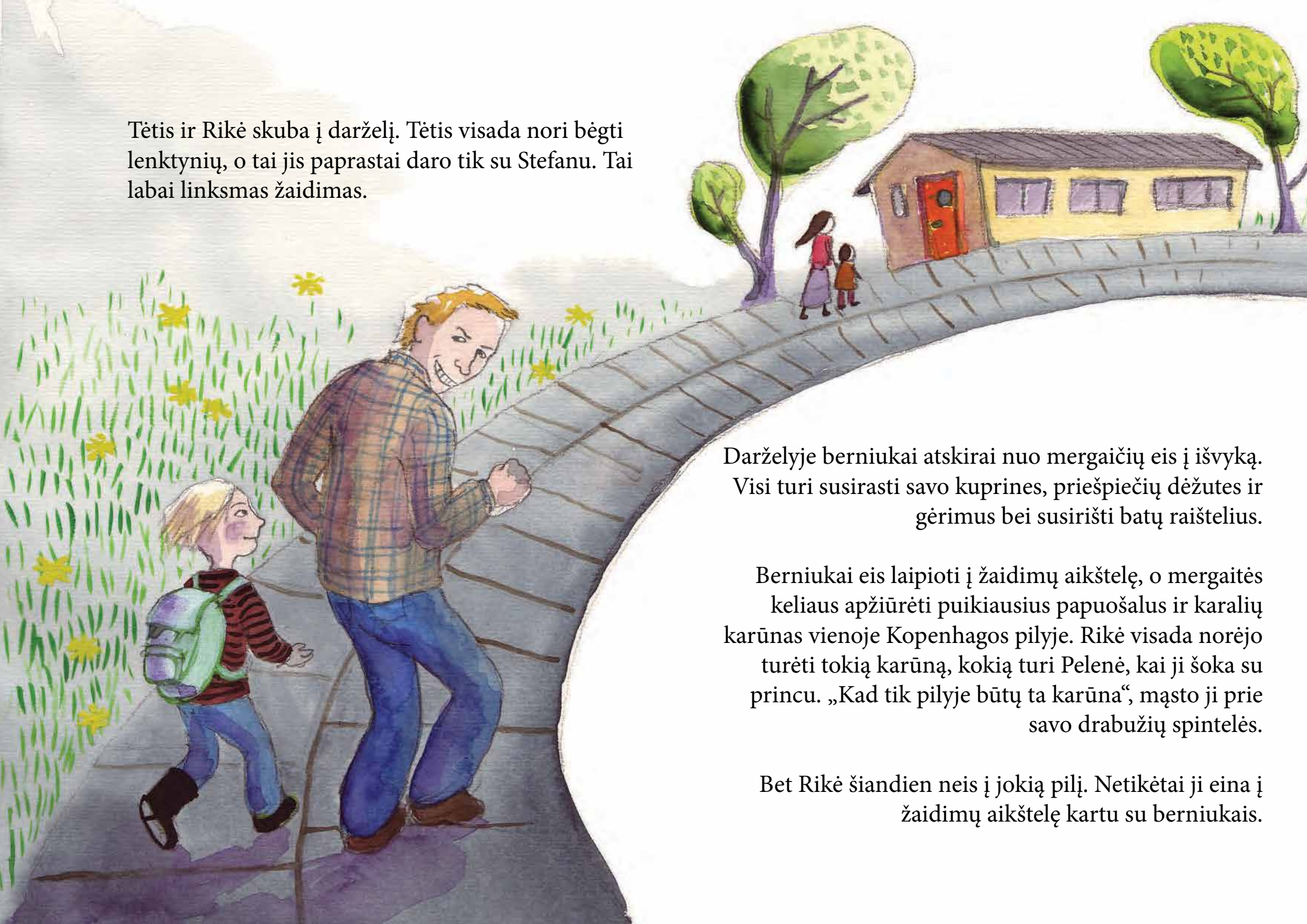
Rikė nušoka ant grindų ir skuba vilktis megztinį ir kelnes. Tuomet ji skuba žemyn į virtuvę.

Tėtis, Mama ir Stefanas jau sėdi prie stalo. Priešais jos lėkštę paprastai būna pakelis „Princesės javainių“ – tai jos mėgstamiausi pusryčiai. Tačiau šiandien ant stalo pakelis su didelių žalių riaumojančių monstrų paveikslėliais, kurie dar ir juokiasi. Turbūt iš kažkokio filmo.

„Tai panašu į žaislus, su kuriais darželyje žaidžia Ali ir Emilis“, - mąsto ji. Laimei, kai ji pripildo savo lėkštę, mato tuos pačius javainius, kaip paprastai. Kol į jos lėkštę neįkrenta žalias riaumojantis plastmasinis monstras.

Oi, „Princesės javainių“ pakeliuose paprastai būna Pelenės figūrėlės, o jų ji turi jau keturias skirtingas. Rikė atsidūsta ir įsideda riaumojantį žaliąjį monstrą į kišenę.

Tėtis ir Rikė skuba į darželį. Tėtis visada nori bėgti lenktynių, o tai jis paprastai daro tik su Stefanu. Tai labai linksmas žaidimas.

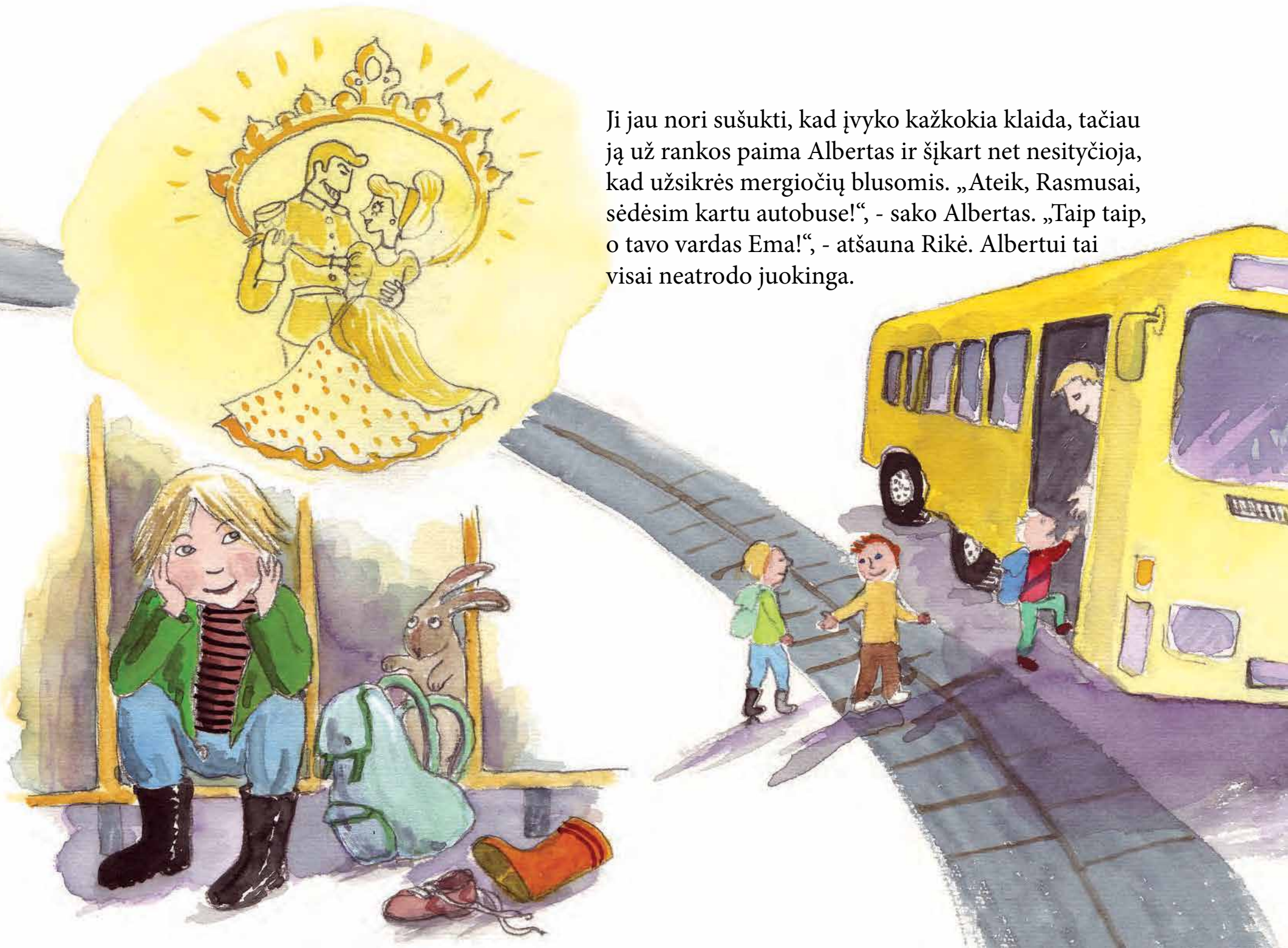

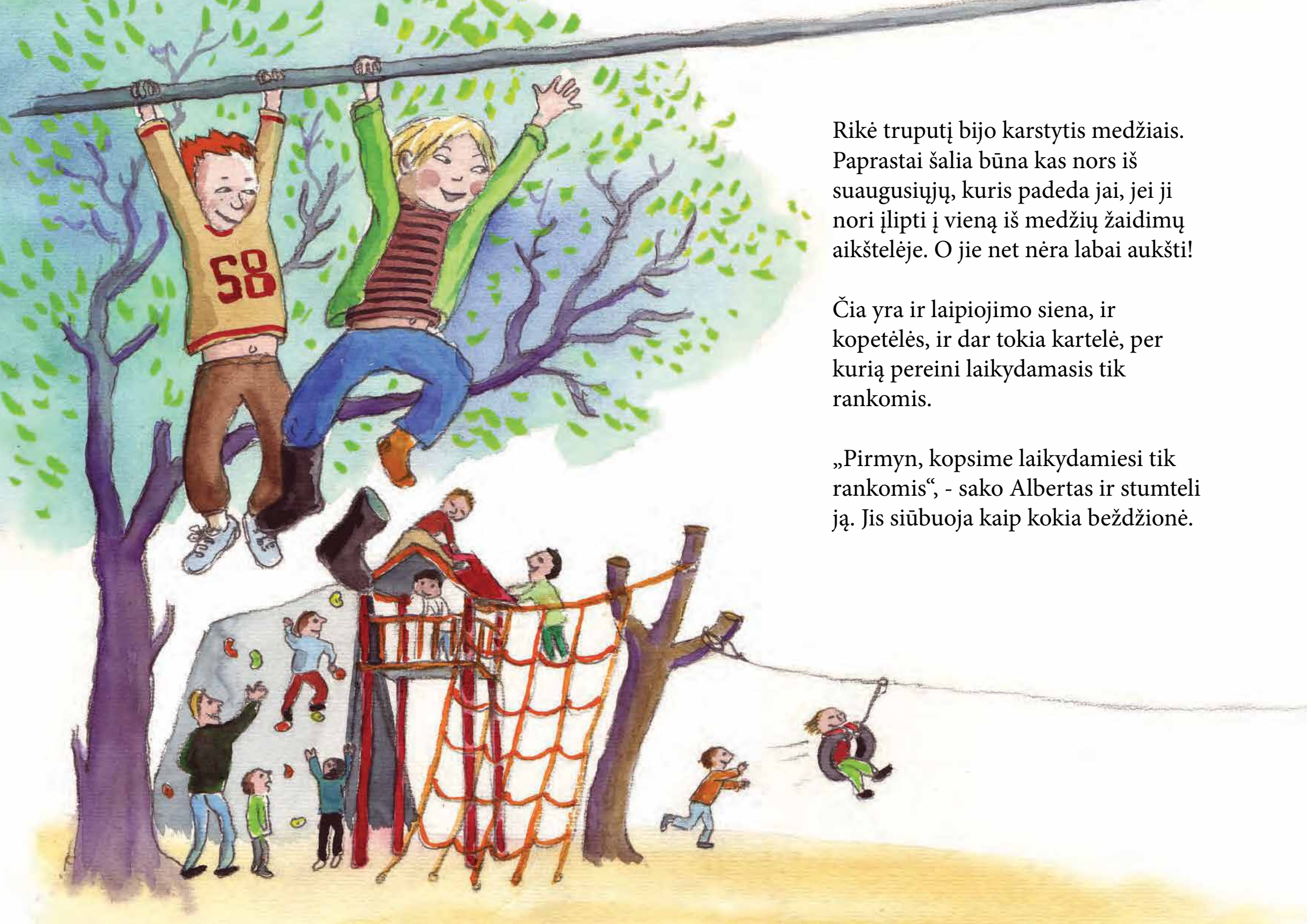
Darželyje berniukai atskirai nuo mergaičių eis į išvyką. Visi turi susirasti savo kuprines, priešpiečių dėžutes ir gėrimus bei susirišti batų raištelius.

Berniukai eis laiptoti į žaidimų aikštelę, o mergaitės kelias apžiūrėti puikiausius papuošalus ir karalių karūnas vienoje Kopenhagos pilyje. Rikė visada norėjo turėti tokią karūną, kokią turi Pelenė, kai ji šoka su princu. „Kad tik pilyje būtų ta karūna“, mąsto ji prie savo drabužių spintelės.

Bet Rikė šiandien neis į jokią pilį. Netikėtai ji eina į žaidimų aikštelę kartu su berniukais.

Ji jau nori sušukti, kad įvyko kažkokia klaida, tačiau ją už rankos paima Albertas ir šikart net nesityčioja, kad užsikrės mergiočių blusomis. „Ateik, Rasmusai, sėdėsim kartu autobuse!“, - sako Albertas. „Taip taip, o tavo vardas Ema!“, - atšauna Rikė. Albertui tai visai neatrodo juokinga.

Rikė truputį bijo karstyti medžiais. Paprastai šalia būna kas nors iš suaugusiųjų, kuris padeda jai, jei ji nori įlipti į vieną iš medžių žaidimų aikštelėje. O jie net nėra labai aukšti!

Čia yra ir laipiojimo siena, ir kopetėlės, ir dar tokia kartelė, per kurią pereini laikydamasis tik rankomis.

„Pirmyn, kopsime laikydamiesi tik rankomis“, - sako Albertas ir stumteli ją. Jis siūbuoja kaip kokia beždžionė.

Rikė taip pat pabando ir, tiesą sakant, jai sekasi visai neblogai, nors ji ir nebuvo to bandžiusi anksčiau. Ji greitai pasiekia kitą kartelės galą ir nusileidžia žemyn, nors daugelis berniukų, neįveikę trasos, pasiduoda pusiaukelėje. „Puikiai karstaisi, Rasmusai“, - sako darželio auklėtojas Erikas. Jis akivaizdžiai nežino, kuo ji vardu.

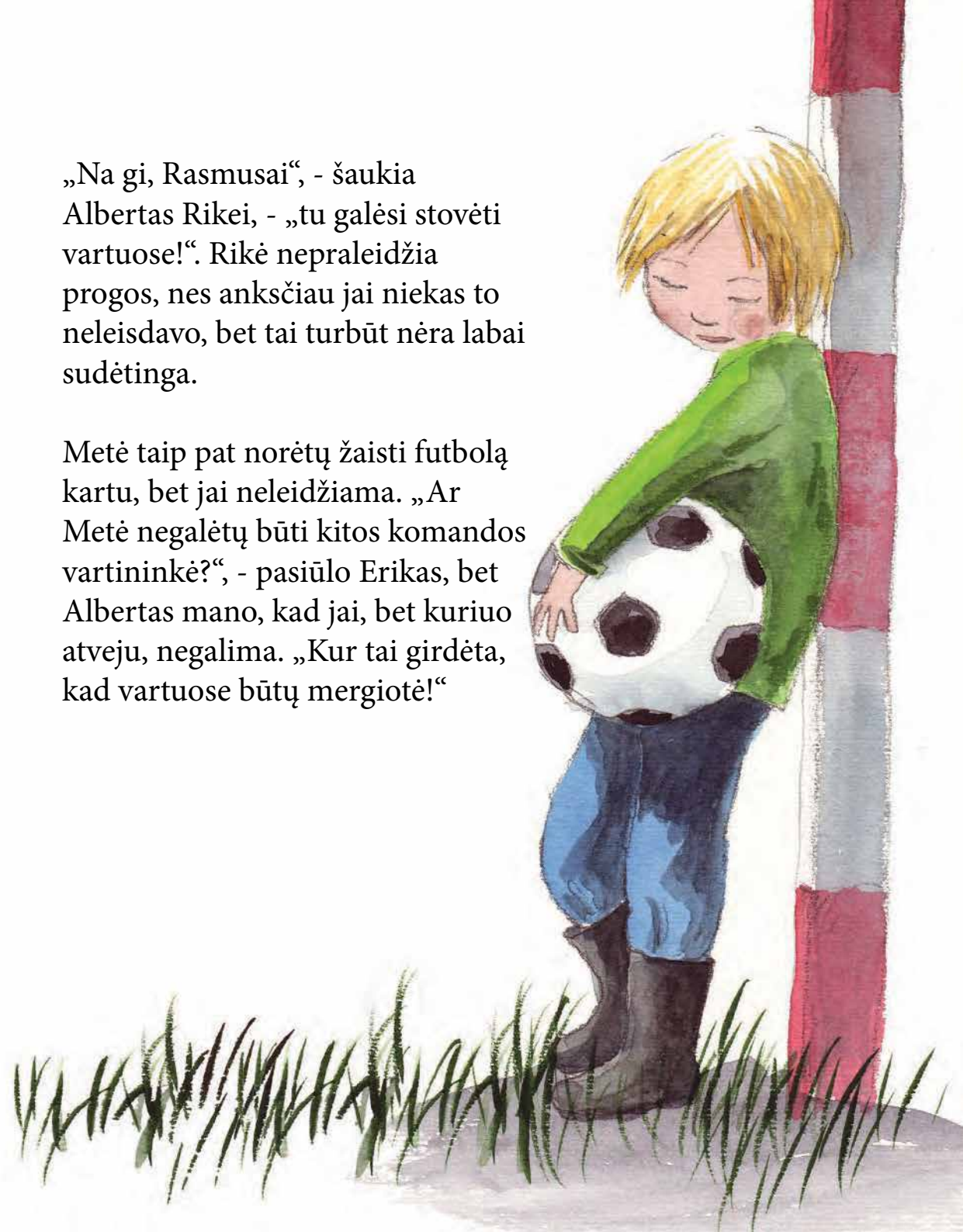
Po to ji atidžiai apsičiupinėja savo ranką. Ohoho, nejaugi jai užaugo raumenukai?

Kai jie grįžta į darželį, Albertas su Ali nori žaisti futbolą, ir jie klausia kitų berniukų, ar jie prisijungs.

„Na gi, Rasmusai“, - šaukia Albertas Rikei, - „tu galėsi stovėti vartuose!“. Rikė nepraleidžia progos, nes anksčiau jai niekas to neleisdavo, bet tai turbūt nėra labai sudėtinga.

Metė taip pat norėtų žaisti futbolą kartu, bet jai neleidžiama. „Ar Metė negalėtų būti kitos komandos vartininkė?“, - pasiūlo Erikas, bet Albertas mano, kad jai, bet kuriuo atveju, negalima. „Kur tai girdėta, kad vartuose būtų mergiotė!“

„Kaip viskas sudėtinga“, - pagalvoja Rikė vėliau, kai žaidimas pasibaigia. „Dabar aš išilipsiu į patį aukščiausią medį, kad nebegirdėčiau visų tų kalbų apie berniukus ir mergaites.“

Bet tada ji prisimena Urvą. Tai yra būtent ta vieta, kurios jai reikia, kai nori pasėdėti ir apmąstyti įvairius dalykus.

Urvas yra tankumynas, kuris auga tarp dviejų šalia esančių vaikų darželių. Į tą tankumyną galima įlįsti, bet suaugusieji, matyt, to dar nesužinojo.

Tą labai neįprastą antradienį Urve susitinka du vaikai iš skirtingų darželių.

Jie dar vienas kito nepažįsta, bet tuoj susipažins.

„Labas“, – sako berniukas, vardu Frederikas, – „Kuo tu vardu?“

„Rikė“, – atsako kitas vaikas. – „Bet kiti mane visą dieną vadina Rasmusu, aš prie to beveik jau pripratau.“

„Aš puikiai suprantu, ką tu turi galvoje“, – sako Frederikas.

„Mane šiandien visi vadina Frida.“

Abu vaikai nutaria, kad norėtų vadintis tokiais vardais, kurie labiau tiktų susitikimui urve tokį keistą antradienį.

„Aš vadinsiuos Šmiki, o tu Šmaki“, – sako Frederikas.

„Gal žaiskim, kad mūsų laivas nuskendo, ir mes atsidūrėme negyvenamoje saloje?“ – klausia Frederikas, kurio vardas dabar yra Šmiki.

Saloje karšta, todėl jie nusivelka striukes ir iš jų pasidaro nedidelį namuką, kuris juos apsaugo nuo visokių gyvačių, liūtų ir milžiniškų vorų.

„Tarkim, kad tu susirgai, o aš tau turiu paruošti vaistų.“

Šmaki nuo krūmų priskina uogų, kurias sumaišo su smėliu ir lapais.

„Fui, kaip girgžda.“ Šmiki išspjauna vaistus. „Šiaip tai tie vaistai visai neblogi ir padeda nuo vampyrų, raudonukės ir panašių dalykų“, - aiškina Šmaki šiek tiek nusivylusi.

Greitai nusibosta sirgti, taigi ateina liūtas, kurį Šmiki gali nugalaboti. Jis susiranda savo kardą, ir kol kaunasi su liūtu, prie jo prišliaužia gyvatė ir jau kėsina jį į kaktą.

Tuomet Šmaki pasiverčia Superšmaki. Ji nuvilioja gyvatę šalin ir užberia stebuklingų dulkių ant Šmiki, ir dabar jie išskrenda kartu.

Šmiki sako: „Aš pilotuosiu lėktuvą!“

„Ne, aš taip nenoriu“, - atsako Šmaki, - „Tada aš geriau skrisiu su stebuklingomis dulkėmis.“

Šmaki plaukai visą laiką lenda į akis. „Štai, imk šitą.“ Šmiki iš kišenės išsitraukia juodą plaukų juostelę su raudonomis perlais dabintomis gėlėmis.

Staiga link jų atskrenda drakonas. Kai skrenda pro šalį, jis atsisuka į juos ir garsiai atsiraugėja.

„Fui, kokie bjaurūs tokie berniukai.“
Šmaki pačiumpa drakoną už
uodegos, išsuka jį virš savęs ir trenkia
į medį. Kai jis nukrenta ant žemės,
jau yra ne ką didesnis už vėdarėlį.

„Oi, kokia tu šauni!“, - šaukia Šmiki. -
„Tai greičiausiai dėl to, kad turiu štai ką.“
Šmaki išsitraukia riaumojančio žaliojo
monstro figūrėlę iš kišenės. „Oho, iš kur
tu ją gavai?“, - nustemba Šmiki. Šmaki
paaiškina, kad figūrėlę ji rado „Princesės
javainių“ pakelyje. Šmiki taip pat nori
valgyti „Princesės javainius“. „Gali jį sau
pasilikti.“ Šmaki įdeda žaliąjį monstrą į
Šmiki megztuko kišenę.

„Oho, pažiūrėk, kiek čia purvo“, - sako
Šmiki ir sukiša rankas į didelę purvo balą.
„Mano mama sako, kad tai sveika odai“,
- toliau pasakoja Šmiki ir gerokai užsitempa
purvo sau už ausų.
„Ar galiu rytoj čia atsivesti Frėją ir Metę?
Joms labai patinka purvas“, - klausia
Šmiki.

„Taip, tada aš atsinešiu sausainių bei Osvaldą ir Vilių“,
- sako Yksi. „Tai galėsime čia žaisti visą dieną.“

Šmiki ir Šmaki prisisemia purvo į savo guminius batus. Jie juokingai kliurksi, kai jie šaukia vienas kitam „Iki!“ ir bėga kiekvienas pro savo skylę iš Urvo.

Frederiko mama ateina jo pasitikti ir šaukia „Labas, Frederikai“ ir viskas yra kaip įprastai. Jis įkiša ranką į megztinio kišenę ir pajunta joje riaumojantį monstrą, kuris suteikia drakono jėgų. Taip, jis vis dar ten.

Jis negali sulaukti, kada sugriš namo ir pažiūrės, ar visi tie keisti žaislai vis dar yra jo kambaryje.

Rikę parsiveda jos tėtis, ir jis klausia, kaip ji galėjo šiandien taip išsipurvinti. Bet ji tik šypsosi ir negali papasakoti jam visos istorijos.

Rytoj ji eis žaisti į Urvą kartu su kitais. Ir su Šmiki... ar kuo jis ten vardu.

